

DOKOŘÁN

DUBEN
2021
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

tak jako každý rok, i letos jsme 27. března oslavili Mezinárodní den divadla, a tak jako obvykle, byla o poselství požádána významná osobnost, aby se při této příležitosti zamyslela nad rolí a důležitostí divadla jako umělecké formy a upozornila na jeho význam pro lidská společenství i jednotlivce a na jeho potenciál pro ekonomický růst. Autorem prvního poselství ke Světovému dni divadla byl Jean Cocteau a v roce 1994 zvolila mezinárodní divadelní komunita jako autora poselství Václava Havla. V letošním roce toto poselství formulovala divadelní, filmová a televizní herečka z Velké Británie Helen Mirren, která je jednou z nejznámějších a nejuznávanějších hereček, kterou můžeme znát z divadelních, filmových i televizních produkcí z celého světa. Za své skvělé a všestranné herecké výkony získala mnoho cen, mezi nimiž nechybí Oscar z roku 2007 za film „Královna“.

Svou divadelní kariéru zahájila rolí Kleopatry v londýnském National Youth Theatre. Krátce působila také v Manchesteru a poté nastoupila do Královské shakespearovské společnosti. Po čtyřech úspěšných letech však naprosto změnila směřování své kariéry a rozhodla se vstoupit do Mezinárodního centra divadelního výzkumu, divadelní společnosti založené oceňovaným režisérem Peterem Brookem, s níž pak odjela na turné po Africe a Americe. Od té doby se objevovala v nejrůznějších produkcích na West Endu, Fringe festivalech, v Královské shakespearovské společnosti, v londýnském Národním divadle i na newyorské Broadwayi, kde mimo jiné obdržela nominaci na cenu Tony za „Měsíc na vsi“ a za „Tanec smrti“, v němž hrála s Ianem McKellenem. Z dalších produkcí vyniká „Sestup Orfeův“ divadelní

společnosti Donmar Warehouse a „Smutek sluší Elektře“ londýnského Národního divadla. Za obě tyto inscenace byla v kategorii Nejlepší herečka nominována na cenu Laurence Oliviera. Do londýnského Národního divadla se vrátila ještě v roce 2009, kdy ztvárnila titulní roli Racinovy Faidry. Ve své zatím poslední divadelní inscenaci si v roce 2013 na londýnském West Endu opět zahrála roli královny Alžběty II. v Morganově „Audienci u královny“. Za tuto roli získala cenu Laurence Oliviera a cenu WhatsOnStage za Nejlepší herečku. V únoru 2015 tutéž hru, s

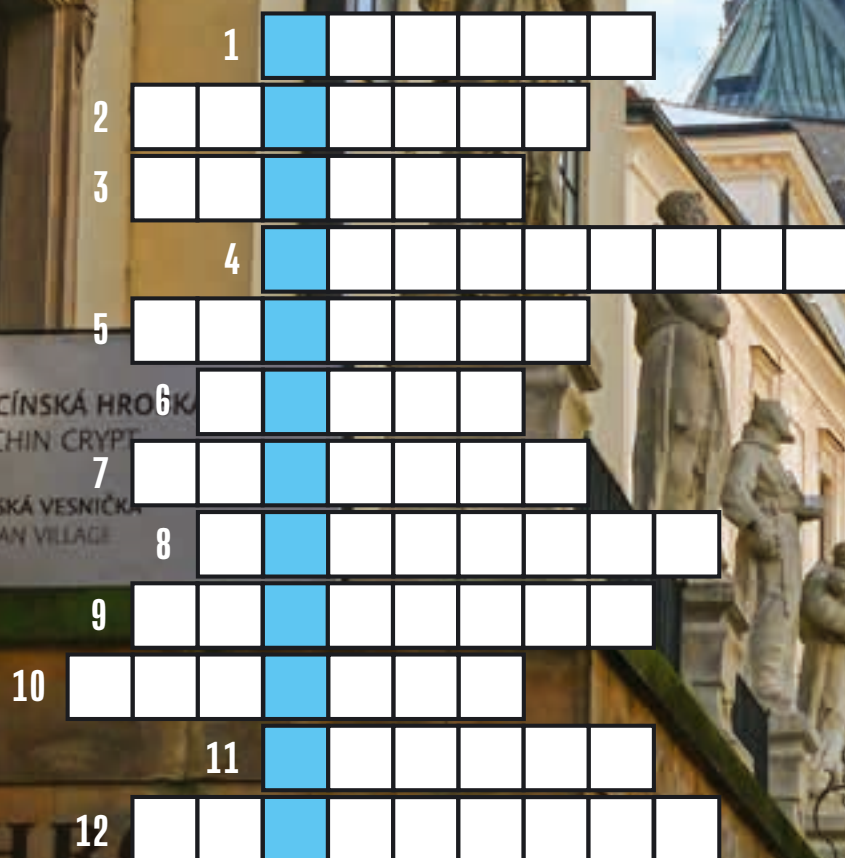
Helen Mirren stále v hlavní roli, nastudovalo newyorské Gerald Schoenfeld Theatre. Mirren pak v kategorii Nejlepší herečka získala také cenu Tony. Kromě své divadelní kariéry je Helen Mirren známá také ze svých veleúspěšných televizních a filmových rolí. V roce 2003 obdržela Řád britského impéria s titulem Dame Commander.

Helen Mirren: Poselství ke Světovému dni divadla 2021

„Tato doba je pro živá vystoupení velice nepřívznivá a řada umělců, techniků a mužů i žen za scénou i na scéně musí bojovat o přežití v oboru, který je již tak plný nejistoty.

Snad jim ona neustálá nejistota dodala také důvtip a odvalu, díky nimž pandemií překonají.

Jedním z hlavních témat naší chystané inscenace *Napoleon aneb Alchymie štěstí* je samozřejmě ta z klíčových položek Napoleonova životopisu, která má blízko k Brnu – bitva u Slavkova. Toto mimořádné vítězství, které je dodnes spolu s bitvou u Gaugamél, bitvou u Kann a bitvou u Leuthenu řazeno mezi mistrovská díla vojenské taktiky, přežívá i v několi-

ka proslulých Napoleonových výrocích, jako je kupříkladu: „Provádí-li nepřítel chybný tah, musíme dávat dobrý pozor, abychom ho nevyrušili.“ Zřejmě nejslavnější z nich pochází z Napoleonova proslovu k vojákům den po bitvě: „Můj lid vás pozdraví s radostí a postačí říci: ‚Bojoval jsem u Slavkova, aby každý odpověděl: ‚.....,!‘“

1. V roce 2015 měla na BD premiéru zpěvohra *Mendel aneb Vzpouora...*
2. Většinu scén pro inscenace na BD vytvořil scénograf Jaroslav...
3. V roce 2012 autorský tým Slovák – Štěpán – Šotkovský – Cón uvedl na BD výpravnou legendu se zpěvy *Baron...*
4. Hlavní postava *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) se jmenuje Líza...
5. Profesora Cajthamla v muzikálu *Brněnské kolo* hrál Michal...
6. Autorem předlohy muzikálové balady *Radúz a Mahulena* je Julius...
7. Zatím poslední premiérou na BD byla muzikálová... *O statečném kováři*.
8. Královnu Elišku v *Noci na Karlštejně* u nás hrají Hana Holišová nebo Ivana Vaňková, ve filmu ji hrála Jana...
9. Igor... se v titulní roli dramatu *Cyrano z Bergeracu* vrátil na BD v roce 2010, původní premiéra proběhla již v roce 1997.
10. Autorem komedie *Lakomec*, ve které na BD září v hlavní roli Boleslav Polívka, je francouzský dramatik...
11. V roce 2018 na BD proběhla premiéra hudební komedie *Tři mušketýři*, kterou podle románu Alexandra Dumase napsal Vítězslav...
12. Režisérem nejnovější inscenace *Napoleon aneb Alchymie štěstí* bude... Slovák.

Výsledky tajenky pošlete do 15. dubna na adresu latzkova@mdb.cz. Správné luštitelé oceníme divadelními dárky.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

I v těchto nových podmínkách našli díky své představivosti nápadité, zábavné i dojemné způsoby, jak komunikovat – z velké části samozřejmě přes internet.

Už od počátku své existence si lidé vyprávějí příběhy. Pěkná kultura divadla nezanikne, dokud budeme naživu.

Potřeba tvořit, kterou pocítují scenáristky a scenáristé, designérky a designéři, tanečnice a tanečníci, zpěvačky a zpěváci, herečky a herci, hudebnice a hudebníci, režisérky a režiséři, nikdy nevyhasne. Už velice brzy se opět plně rozvine a projeví se s novou energií a v nových pohledech na svět, který všichni společně obýváme.

Už se nemohu dočkat.“

A my s Vámi, vážená Dame Commander!

Za všechny kolegy se na setkání s vámi v hledištích Městského divadla Brno těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

CARent

Zdenek Merta

Hudebně do mě vstoupila Morava

Zdenka Merta není třeba sáhodlouze představovat. Producent, klavírista, zpěvák, skladatel písní populární hudby a především muzikálů. V Městském divadle Brno jste mohli vidět *Sny svatojánských nocí* (1991), *Bastarda* (1993), *Babylon* (1998), *Svět plný andělů* (2000), *Zahradu divů* (2004), *Peklo* (2008), *Nahou múzu* (2010), *Očistec* (2013) a naposledy *Ráj* (2020). Napsal několik knih, je též autorem a protagonistou velmi oblíbeného pořadu našeho divadla *Zdenek Merta u klavíru*, kde nejen hraje a zpívá, ale zve si k sobě své přátele, pozoruhodné hudebníky, a poutavým způsobem vypráví příběh hudby. Povídali jsem si nejen o něm, ale také o tom, jaké to je skládat, o jeho práci pro MdB i o jeho připravovaném bilančním CD, kde sám (s několika hosty) hraje na klavír vlastní písničky. V neděli 25. dubna oslaví Zdenek Merta 70 let.

Zdenku, ty ses narodil v Hranicích, ale většinu života jsi prožil v Praze nebo v jejím okolí, ovšem stále cítíš své moravské kořeny. Jak a v čem se u tebe ta Morava projevuje nejvíc?

Kdysi dávno jsem byl na Horňáckých slavnostech a v noci jsem u malíře Jury Slováka

brnkal na klavír. Proslulá folklorní zpěvačka Vlasta Grycová mě tehdy vybědla, abych ji doprovodil v jakési písni. Horňácko je, jak známo, muzikantsky zcela mimořádný region. Struktura melodií i latentní harmonie jsou velmi originální a já je prostě neznal. Hrál jsem tedy velmi opatrně, spíše jsem na-

slouchal a po několika minutách jsem jistým způsobem začal chápat souvislosti, hráli jsme společně asi hodinu. Myslím, že do mě tehdy hudebně vstoupila Morava, možná nějaká archetypální zasutá vzpomínka. Moravské kořeny prostě mám.

Z Moravy ses pak ale přesunul o téměř tři tisíce kilometrů na jihovýchod a strávil jsi v dětství několik let v Bejrútu...

...a jako dítě mluvil arabsky a francouzsky, což je nejspíš jen fantazie mé úžasné matky. Ledaže bych se tam vrátil a při hře na klavír mi naskakovaly arabské al-jil hudební motivy. Rád bych to zkusil, ale je tam v jednom kuse válka. Tehdy to byl pětiletý výlet mých rodičů v diplomatických službách, já a mí bratři jsme se jen vezli. Líbilo se nám, že nemáme školu.

Jak se pak stalo, že se z tebe stal profesionální hudebník a skladatel? Vedl tě k hudbě někdo z rodiny?

Dědeček byl kapelníkem dechovky a otec slušným houslistou, asi ho k tomu opravdu vedli. Já hrál na klavír od dětství, jako příslušník dobré rodiny, ale nikdy jsem to nebral příliš vážně. Na střední škole už mi tato dovednost přinášela jisté bonusy, založil jsem školní kapelu a tak podobně, leč stále to byla zábava...

...později se však ze zábavy stala práce a ty jsi začal hudbu studovat. V rozhovoru do programu *Ráje* jsi řekl, že: „na konzervatoř mě jistým způsobem přivedly ruské tanky“, jak to tehdy bylo?

No právě. Já neměl plán, nechtěl jsem dělat nic, i když jsem tušil, že to nepůjde. Ta deziluze velmi emotivního roku 1968 a celkově špatný dojem ze sebe samotného mě více nasměrovaly k hudbě. V tu dobu šlo obzvlášť o návštěvy bigbitových koncertů a následně prohrané noci, často s členy těch kapel. Krátce jsem hrál s několika skupinami (třeba s Rebels), ale nikam to nevedlo, začala normalizace. Můj otec z toho samozřejmě nebyl vůbec nadšen a jsem mu vděčný, že k problému přistoupil věcně. Byl jsem zahrát jeho kamarádovi, profesorovi klavíru Jilkovi na HAMU a ten tátovi řekl, že by mě rozhodně nevzali ani na konzervatoř, což mému

otci zkazilo několik víkendů. Několik měsíců jsem potom za jeho peníze chodil na soukromé hodiny k profesorovi Marečkovi, jehož názor na můj klavírní um byl némlich stejný jako jeho kolegy Jílka, navrhl mi však přijímačky na varhanní oddělení, neboť, jak řekl, jsem hudebně nadaný. Něco podobného jsem nikdy předtím a i dlouho potom neslyšel.

To je zvláštní – dnes (i tehdy) hrají patnáctileté klavíristky strašně dobře technicky, ale po deseti letech perného studia o většině z nich už neuslyšíte. Hra na varhany je snazší, ale mnohem více se dozvíte o struktuře i duchu muziky, improvizace byla odjakživa povinným předmětem. V nepříliš optimistickém roce 1970 jsem se na konzervatoři setkal například s Milanem Svobodou, Michaelem Kocábem, Lexou Čihařem, Ondřejem Soukupem – všichni měli pro studium velmi podobné důvody jako já, byli jsme spřízněni volbou a ozvěna rachotu tankových pásů v tom dozajista hrála roli. Následná léta strávená Na Rejdišti 1 (to je dechberoucí skutečná adresa Pražské konzervatoře) byla nádherná a úplně zásadní. Hledali jsme poklad a pochopili, že cesta je cíl, takže hledáme dál. Hudba není mapa, spíše zanechává jednotlivé stopy pro naši vlastní bojovku, nemá velký informační potenciál – ale může nás vzít na druhý břeh, do světa snů a tužeb. **Co následovalo po tvém studiu? Jak ses dostal do showbyznysu, když jsi původně studoval varhany a dirigování?**

Nejdřív se stalo několik věcí najednou. Vzali mě na konzervatoř a zároveň jsem úspěšně prošel konkurzem na místo klavíristy v divadle Semafor. Dostal jsem se ovšem do kapely, kde nikdo neuměl hrát, takže jsem se do kolektivu výborně hodil. Ve dvaceti má jeden chuť žít aktivně a příležitost žít se jako muzikant byla velmi dobrým řešením ve všech těch okolnostech, které jsem vnímal. S odstupem se mi zdá, že jsem prakticky od maturity žil v prodloužených prázdninách, a nešlo o dva roky jako u Verna, spíše o dvacet. Za celou dobu mě nenapadlo dělat něco jiného, hudba mě ochraňovala, inspirovala a poskytovala jistou míru svobody. Byly to zvláštní paralelní životy, byt' v jed-

nom oboru. Ve škole o mém tingltanglovém angažmá samozřejmě nevěděli, aniž jsem to nějak zvlášť tajil, ostatně byl jsem dvakrát týdně v televizi. Muži, kteří mě učili, se prostě tím druhým břehem vůbec nezabývali, byl jim úplně šumák. Dnes je to nepředstavitelné, ale tito lidé showbizny brali jako indiferentní kulisu, možná takovou parodii na hudbu. Je to dozajista vrcholně rigidní přístup, ale řeknu vám, něco na tom bylo. **To možná ano. Vzpomeneš si na své skladatelské začátky?**

Vzpomínám si, jak jsem neobratným dětským písmem do notové osnovy, kterou jsem si sám nalinkoval, napsal drobnou sonatinu (tak se to jmenovalo) klasického, tedy mozartovského ražení – muselo mi to strašně dlouho trvat, opus má třináct stran. Jak jsem do televizní písničkové soutěže poslal jednu s názvem *Mraky taky plují*, která byla o samotě námořníků na dálkových plavbách. Nepřišlo mi od nich ani to pověstné – my se vám ozveme. Jak jsem si po zhlédnutí několika záběrů z koncertu Beatles ve zprávách Československé televize okamžitě nechal růst dlouhé vlasy a naučil se pár kytarových akordů, které jsem večer drhl na lavičce v hloučku starších holek.

Nepochybuj, že to zabíralo.

To si piš.

Zdenku, jak skládáš? Máš nějaké rituály? Nebo prostě sedíš za pianem a čekáš na inspiraci?

Tyhle otázky dostávám překvapivě často... Jak se TO dělá, co je a kdy přichází INSPIRACE a podobně. Nevzpomínám si, že by nějaká moje hudba vznikla přímo z hlubokého citu, lásky či nenávisti, euforie nebo bolu. To všechno jmenované je skryto někde pod povrchem, a to všechno pravděpodobně živí potenci skladatele, vytváří koridor, systém, který vede k invenci, k nápadu. Ten může přijít kdykoli, dá se i vysedět, ale často se zjeví nečekaně – v autě, v lese... Dokonce si myslím, že existuje několik mých motivů či skladeb, které jsou svázané s něčím či někým konkrétním, ale že jsem je k tomu (nebo k ní?) přiřadil později. Spíše jsem někdy ty ukryté fragmenty dopracoval pod vli-

vem konkrétních situací. Jako kdyby autor uvnitř mě antcipoval anebo naopak rekapituloval svůj privátní život a tím tvořil něco nového, třeba i pro něj samotného nečekaného, o což jde v umění především. Invence často nesouvisí s atmosférou momentu, kdy vás nečekaně přijde navštívit, například dramatická hudba nemusí být nutně provázena předchozí dramatickou situací. Při psaní se vybavují vzpomínky, představy a skládání samotné může být mnohem blíže řemeslu, než by jeden řekl.

Nějakou dobu jsi dokonce skladbu učil na Pražské konzervatoři. Věnuješ se ještě pedagogické činnosti a jaký jsi vlastně učitel?

Myslím, že bych mohl být dobrým pedagogem, kdybych to vzal jako životní náplň, leč zatím mně role (polo)šafka vyhovuje více. Na konzervatoři mě otravovala neukáznenost mých studentů. Oni sice říkali, že je škola nebaví, že by chtěli chodit jen ke mně, ale ve skutečnosti nechodili ani ke mně. Myslím, že pro opravdově smysluplnou pedagogickou činnost je třeba udělat velkou a zodpovědnou přípravu, například napsat vlastní skripta. Nejbližší k tomu jsem měl, když mně v roce 1992 nabídli na univerzitu v Lincolnu, abych si vytvořil specifický předmět – něco jako ‚význam evropské kultury‘ s tím, že bych přednášku částečně prezentoval od piana. Tehdy asi vznikl námět na pořad *Zdenek Merta u klavíru*, ale mně se zdálo, že je potřeba vrátit se do Prahy, potažmo do Brna. I s odstupem mi to přijde jako rozumné rozhodnutí – nebyl by *Bastard, Babylon...*

A tím se nenápadně dostáváme k hudebnímu divadlu... Ty jsi spojen s českým polistopadovým muzikálem od jeho počátku, hudebně jsi spolupracoval na první inscenaci *Bídníků* u nás, v čem spočívala tvá práce?

Byl jsem něco jako musical director, i když se to možná jmenovalo jinak. Určitě jsem byl poradcem producenta Adama Nováka, což bylo nejspíš pro obě strany výhodné. On žil před revolucí v Kanadě a věděl o spoustě věcí, které já neznal. Já se zase

dobře vyznal v pražské scéně a byl nějaký čas v Anglii, kde jsem se setkal se spolupracovníky Camerona Mackintoshe. Praktická znalost obou břehů je většinou přínosná. Strávil jsem taky týden při zkoušení *Čaroděje ze země Oz* v Barbican Centre v Londýně, kde jsem se seznámil s několika lidmi, kteří následně přijeli jako reprezentanti anglické produkce *Bídníků* do Prahy. Angličani mají přehnanou důvěru v cizince, které potkali v Londýně a kteří po nich nic nechtějí, takže i pro ně jsem byl velmi vhodný.

Máš ty jako hudebník, autor, interpret, ale také jako divák nějaké oblíbené autoři světového hudebního divadla?

Mně se líbí, že tento žánr od začátku balancuje mezi touhou (i povinností) po komerčním zdaru a autokorekcí mnoha tvůrců, kteří se tak říkajíc nechtějí zaprodat trhu. Ono to mentálně funguje i dnes, ač se to možná nezdá. Primitivních muzikálových kusů, kde dychtivost po velkém sukcesu zvalcuje formu i obsah dohromady, je na první pohled hodně, určitě většina. Leč výtečných i veleúspěšných inscenací s viditelnou uměleckou ambicí je též dost. Kdyby existoval univerzální návod, jak vymyslet nesmrtelné melodie, všichni by to dělali, a to by tedy byla tlačnice. Šlágry často vznikají z nejméně ambiciózních nápadů, například Ravel často říkal, že jeho *Bolero* vůbec není hudba. Úspěch tvoří obecnost a nikoli přání autora, jak (někteří) víme. Mým oblíbencem je Leonard Bernstein, který zmíněnou (v jeho případě hudební) schizofrenii praktikoval od mládí a zcela mimořádně a velkolepě ji naplnil celým svým životem. Pro pořádek vyjmenuju pár dalších výborných autorů s menší schizofrenií – Gershwin, Sondheim, A. L. Webber (víc mu slušelo dvacáté století), později Jonathan Larson, Lin-Manuel Miranda, Pasek and Paul, Tim Minchin...

Vybavuješ si, jak jsi se seznámil se Stanislavem Mošou?

Poprvé jsem ho viděl v roce 1988 v pražském ND, když režíroval *Ptákoviny*, Žáčkovo přebásnění Aristofanových *Ptáků* s mojí hudbou. Udělal na mě dobrý dojem, bylo zřejmé, že se nevidíme naposledy.

A vzpomeneš si na vaše první spolupráce v autorské dvojici Merta–Moša? Přece jenom spolupracujete už 30 let...

Po převratu lidi na čas vyklidili koncertní i divadelní sály a snažili se urvat co nejvíce z nového čerstvého prostředí, cestovali, chovali se zcela logicky. Hned na začátku tohoto maglajzu přišel Standa s návrhem, abychom společně napsali muzikál na téma Shakespeareova *Snu noci svatojánské*. Pokoušel se mě nalákat na marky a tvrdil, že má prodáno padesát představení do Německa. Vzhledem k tomu, že nebyla napsána ani nota a on byl z Brna, zdála se mi ta nabídka docela ujetá. Avšak vím, že když cena akcií klesá, mají se kupovat. *Sny svatojánských nocí* byly divácky velmi úspěšné, kromě toho bylo na ně napsáno přes sto recenzí, z čehož tři negativní. Vzpomněl jsem si na profesora Marečka, protože jsem najednou byl mimořádně talentovaný a stálo to ve všech novinách. Moje matka byla úplně dojatá. *Sny* a pozdější *Bastard* nebo *Svět plný andělů* získaly jistou popularitu i díky letním pražským stagionám na Křižíkově fontáně, v ND a v Divadle na Vinohradech, které jsem tehdy produkoval. A Brno si získalo mě, se Stanislavem jsme zrealizovali osm muzikálů a taky operu. On je vedle Zory nejdůležitějším článkem mého profesního života.

Dalo by se říci, že právě vaše spolupráce odstartovala směřování Městského divadla Brno (tehdy ještě Divadla bratří Mrštíků) k muzikálu. Je to tedy také zčásti tvá zásluha, že plujeme nyní v těchto vodách. Cítíš se jako kormidelník blízky kapitánu Mošovi?

Tehdy tomu tak dozajista bylo. Dnes se mi to hůře hodnotí, nerad si přivlastňuju zásluhy, někdy se pletu a dělám to špatně na žaludek, vzpomínky mi opravdu nejdu. Pěkné je, že se Standa ke mně chová velmi podobně jako tenkrát. Zdá se, že našemu vztahu zatím nevypršela záruční lhůta, ale my jsme si ji vlastně neurčili.

V rozhovoru v roce 2020 jsi napsal, že moc nebilancuješ, že tě stále více zajímá budoucnost než minulost. Změnilo se něco po roce, kdy nás zalehla pandemie covidu-19?

A navíc se blíží tvé výročí, nebilancuješ tedy přece jenom alespoň trošku?

Mentálně se uvnitř mé duše nezměnilo nic, leč zákeřný covid ve spojení s nadcházejícími narozeninami jsou těžkým soupeřem. Výjimečné situace jsou někdy motivací k neběžnému konání. Po návratu z nemocnice jsem nebyl schopen dělat nic, ale potom, pomalu a postupně mě hudba opět začala zachraňovat. Pod vlivem různých okolností jsem zahájil přípravu a posléze nahrávání svého sólového klavírního alba, což by mě za normálních okolností opravdu nenapadlo.

To sis sám sobě nadělil k narozeninám moc pěkný dárek. Jak k tomu nápadu došlo?
V polovině ponurého listopadu 2020 mi za-

vola Ondřej Pivec a pravil – měl bys nahrát svoje sólové klavírní album, já ti s tím pomůžu, jestli chceš. Zřejmě se jednalo o nával empatického soucitu, když viděl, jak po nepříjemně osobním covidovém příběhu mžourám na ten nový svět. Leč my umělci se chápeme každé příležitosti, vnitřně totiž tušíme, že beznadějí je přechodný stav, eventuálně dočasný nedostatek příhodných informací. Na něco podobného jsem nemyslel – řekl jsem si po několika dnech, ale něco na tom je. Vždyť to může být docela smysluplná terapie k revitalizaci duše, plnění úkolů přece mívá tento efekt. Nahrál jsem tedy doma v karanténě na tři tučty svých skladeb, které jsem považoval za proveditelné v rámci

mých schopností. Poté jsme vedli debatu, co do tohoto souboru zařadit, co tam patří a co nikoli, kritéria vznikala během komunikace. Ne každá muzika, byť mně milá, zní dobře na klavír, tedy když na něj hraju já. Ne každý hudební motiv se hodí k druhému, sousedy si přece vybíráme, pokud máme tu možnost. A hosty, které můžete na těchto nahrávkách slyšet, jsme hledali podle jednotlivých skladeb, nikoli obráceně.

Kdy se na CD můžeme těšit? Kdy vyjde a jak se bude jmenovat?

Název bude zřejmě *Zdenek Merta u klavíru*, protože stejnojmenný jevištní program si získal jisté jméno. Na téhle kolekci společného hraní se kromě Ondřeje Pivce podílí třeba Jirka Vodička (koncertní mistr České filharmonie), Vojta Dyk, hobojista Vilém Veverka, členové skupiny Bardolino, samozřejmě Zora i Esther a další. Je dost složité vymyslet logistiku v těchto nevlídných časech, ale všichni bychom rádi, aby album vyšlo k těm zatraceným narozeninám, což je 25. duben.

Ty nejsi znám jen jako popový a muzikálový skladatel, na svém kontě máš také operetu, operu, balet, symfonii a mnoho dalších skladeb, zkomponoval jsi také scénickou hudbu k mnoha činoherním inscenacím. Nejnovější připravovaný kus s tvojí hudbou je tragikomédie *Hrabal a muž u okna* o jednom z nejvýznamnějších českých spisovatelů. Jaký je tvůj vztah k literatuře obecně?

Já byl od dětství čtenář. Vzhledem ke zmíněnému několikaletému pobytu v Bejrútu a s tím související několikaleté absenci ve škole mě rodiče vedli k intenzivní četbě. Moje máma mě tři roky učila sama, až na konci roku jsem vždy v Československu dělal jakési závěrečné zkoušky. Ona dobře věděla, že mě nemůže celodenně zaujmout, a tak mi podstrčila knížky. Do deseti let jsem přečetl kdeco. Neuměl jsem moc psát, písnička, která jsem maloval na předepsané linky, připomínala nějaké biologické potvory, možná i noty, o kterých jsem tehdy neměl tušení. Když jsme se vrátili, počet mých literárních hrdinů a znalost rozličných příběhů se pohybovaly nejméně o řád výše než

u mých spolužáků. Ti mně dali párkrát přes držku a ono se to spravilo.

A co Bohumil Hrabal?

Hrabal je samozřejmě velký autor, znal jsem se s ním a před lety se podílel na hudbě ke *Hlučné samotě* v Divadle Na zábradlí. Na základě jeho knížek vzniklo několik výborných divadelních inscenací a nesmrtelných filmů. Tohle je však jiný případ, *Hrabal a muž u okna* je pohled německého autora do duše českého estébáka, který Hrabala hlídá, sleduje – to je velmi zajímavý náhled zvenku. Dá se to vyložit všelijak, jsem zvědav, co nám z toho vyjde.

Sám jsi také autorem několika knih: *Hudba je zázrak, Křížem krážem aneb Dobrodružství potulného muzikanta, povídkové knihy Pražská svatba a jiné erotické povídky*. V jednom rozhovoru jsi také zmínil svůj vznikající román *Vivian*. Jak to s románem dopadlo? Dopsal jsi ho?

Vivian jsem dopsal už několikrát, stále však cítím v sobě rezervy. Možná se přeceňuju, možná si míň věřím, obojí je pro dokončování projektů nevýhodné. Ale zcela jistě ti věnuju jeden z prvních výtisků.

Máš také nějaké záliby, když nehraješ, neskládáš a nevěnuješ se psaní? Jsi stále aktivním sportovcem? Zkrátka co bys na sebe prozradil v AZ-kvízu?

Do *AZ-kvízu* bych v současné kondici rozhodně nešel a na kurt zatím taky ne, byť věřím, že se vrátím. Sport je ale součástí mého života, vím dobře, co je kalokagathia, možná jsem v tomto smyslu nějak duchovně a částečně i fyzicky disponován. Například Pavel Kolář říká, že jsem nikoli díky fyzioterapeutům (tedy jemu), ale vrozené šikovnosti a hravosti rozcvičil rameno po dost komplikované operaci – to je takový milý bonmot. Láda Vízek zase při fotbale říkával – „ne, ty nejsi jejich, ty jsi náš...“, čímž měl na mysli, že mé aktivity v oblasti kultury jsou pouze relativně zábavným doplňkem mé hlavní činnosti, což je fotbal a tenis.

Díky moc za rozhovor a přeji všechno nejlepší a mnoho inspirace!

Text: Miroslav Ondra

AktrŠéf MdB

Když se v neděli 28. února objevil na hodinách čas 19.00, byli jsme opravdu nervózní. Ale opravdu OPRAVDU, protože právě úderem sedmé hodiny večerní startoval náš divadelně-nedivadelní počin *AktrŠéf MdB*. Jsme přísní. Jsme zlí. Jsme neobjektivní. A to vše ještě k tomu naschvál a aby toho nebylo málo, tak nás to i baví. Ale jak to přijmou diváci? Půjdou s námi dál, i když vyhodíme prakticky bezdůvodně (i když – ty důvody jsou k vyhazovu zcela oprávněné) Jirku Dvořáka a Pavlínku Vítázkovou?

No, co už. První díl skončil a my se raději nekoukali nějakou chvíli do komentářů, protože jsme se obávali ba dokonce i nenávisných reakcí (mladí by dnes řekli „hejtů“). Ale pak jsme se mrkli a spadl nám obrovský kámen ze srdce a my vám za to děkujeme. Děkujeme, že vás baví to,

co baví nás, a že jste se na naši vlnu lehce nekorektního humoru naladili.

První díl si nenechalo ujít více než sedm tisíc z vás (to je více než desetkrát po strop zaplněná Hudební scéna našeho divadla) a vaše reakce byly (a stále jsou) mimořádné. Často se nás také ale ptáte, jakým způsobem soutěžící vyřazujeme a co všechno je předem domluvené. Pak tedy vezte, že domluvené není (skoro) nic. Dokonce ani režisér Stano Slovák neměl k dispozici kompletní scénář – vždy totiž existovaly dvě varianty. Jedna úplná, se zadáním výzev, a druhá velmi okleštěná. A právě (a pouze) ta druhá byla dána k dispozici našemu inscenačnímu týmu.

Tu první znal pouze Aleš Slanina s Michalem Isteníkem, kteří ji v předvečer natáčení posílali nebohému Michalu Matějovi. Ten měl opravdu jen několik málo hodin

na to, aby se na každý díl připravil. Možná neuniklo vaší pozornosti, že právě on má vždy na bedrech ty nejdelší texty, a to z jednoho prostého důvodu – není u psaní scénáře.

To, že potom „vysekl“ například představení Jany Páleníkové na tzv. první dobrou (i s použitím zcela nového výrazu *Klagenfurtische schminke*) dokázalo, že se zvládne naučit prakticky cokoli, a tak holt má ty nejdelší texty i v dalších epizodách. Situaci porotcům neulehčují ale ani soutěžící, kteří se snaží zpochybňovat zadání výzev, velmi často po neúspěchu předstírají nepochopení či nesrozumitelnost úkolu a po nezdaru dokonce přezkoumávají dílčí části, jako tomu bylo například u výzvy zvukové. Když se vypnuly kamery, věta „ale to tak vůbec ve skutečnosti nezní“ se pak ozvala z různých úst alespoň sedmkrát.

Ale ani samotné natáčení zvuků se neobešlo bez komplikací. Schod, který vždycky vrže, najednou nevrzal, trhání gafy, které každý divadelník pozná po sluchu na míle daleko, najednou neznělo dosti přesvědčivě, a to už raději ani nechci mluvit o nahrání jedné fráze z písničky *My Way* Lukášem Vlčkem, který svou posedlostí po perfekcionismu přetácel tuto větičku snad sedmkrát.

Těch „drbů z kuloárů“ je samozřejmě mnohem více, ale některé jsou přece jen nepublikovatelné (například to, jakými způsoby se soutěžící snaží vyzvědět zadání výzev u porotců či slova padající z úst našich porotců při rozhodování se o tom, kterého soutěžícího poslat na balkon, nebo domů) a některé jsou z epizod, které jste ještě vidět nemohli – no a přece vás nemůžeme ošidit o ty momenty překvapení, které na vás teprve čekají.

Děkujeme tedy ještě jednou za vaše báječné ohlasy a vezte, že to, co začalo zprvu jako nevinná hra, bude mít ještě řádnou gradaci © Řevnivost i emoce rostou, soutěžící ubývají, porota je stále sebevědomější, Kristýnka urputnější, Štěpi soutěživější, Ivanka rozvážnější a to, jak

se těsně před branami finále roz... (ale na to si budete muset ještě chvilku počkat) ☺

Lenka Hodková: No to si děláte srandu, vyhodíte Pavlínku jen kvůli jménu a Jirku Dvořáka. PROČ??? Teď jste mě fakt naštváli, dál už koukat nebudu a do divadla odmítám dál chodit, když jste takoví 😞
A teď vážně, tohle se hodně povedlo, nemůžu se dočkat dalšího dílu, Ivanka Vaňková příjízďejíc koňmo do Brna je [↑]TOP

Jiří Holeček: Rozjezdy pro hvězdy. Nasadili jste laťku opravdu vysoko. Smáli jsme se téměř každou minutu. Za týden se těšíme na 2. díl a jen pevně věříme, že laťka se nebude snižovat, ale postupně bude vyzdvížena až na galerii. Sledováním *AktrŠéfa* jsme si smíchem prodloužili život o pěkných pár dnů. Díky za to 😊

Jana Fraňková: Paráda 🙌🙌🙌 Bavíme se neskutečně, děkujeme Vám za krásné večery, už se těšíme na další díl, naprostá pecka 😊 Krásný dárek od Vás pro nás. Jste nejlepší 🍷❤

Miriám Prokešová: Bylo to super. V nynější nudě to bylo jedinečné. Smáli jsme se od začátku do konce. Nejvíce mě nadchla porota.

Petra Kýblová: Děkuju, děkuju, děkuju. Dneska jsem se opravdu potřebovala zasmát a tohle byla pecka 😊😊😊

Kateřina Špalková: Opět skvělé, jen tak dál, díky, díky, díky 🙌🙌🙌😊

Jana Foralová: Luxusní 🍷 Dědek se Štěpánem byli bezkonkurenční 😊

Lucie Sangí Strnadová: Úplně boží díl dneska, umírám smíchy 😊

Klára Valíčková: Skvělá zábava na nedělní večer, už se těším na další díl 🙌🍷

Text: Luboš Goby

Zkoušíme

HRABAL A MUŽ U OKNA

černá komedie, česká premiéra
režie Stanislav Moša

PRVNÍ RANDE

muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů, evropská premiéra
režie Stanislav Moša

rekonstrukce autobusového nádraží Zvonařka

David Kachlíř

Mistr osvětlovačů nebo také light designer – profese, která patří v divadle bezesporu k těm nejdůležitějším při vzniku každé nové inscenace. V našem divadle je s tímto řemeslem již téměř čtvrtstoletí neodmyslitelně spojen David Kachlíř.

Právě on je tím světelným mágem, který rozsvítil už tolikrát naše jeviště a vytvořil tak pestrobarevný svět *Mary Poppins*, úžasnou discopárty v *Horečce sobotní noci*, bojovnou atmosféru *Bídníků*, všechny světelné triky v muzikálu *DUCH* a nespočet dalších světelných zázraků v desítkách našich inscenací.

A právě David slaví v tomto měsíci své krásné životní jubileum – padesáté narozeniny. Rádi bychom ti i my, milý Davide, pogratulovali, přejeme ti především pevně zdraví, hodně štěstí, lásky, životních úspěchů a necht' ještě hodně dlouho slýcháme na zkouškách: „A to ještě počkej, jak to bude krásný, až do toho posvítí David.“ Všechno nejlepší!

Před divadlem na pracovním zájezdu na španělském ostrově Tenerife

Když jsem v divadle začínal jako režisér, vypadala práce na svícení inscenací absolutně jinak, než je tomu dnes. Neodmyslitelnou součástí práce osvětlovačů byly žebříky a tyče... Pro každé jedno představení se totiž musely reflektory manuálně přenastavit a každá jedna světelná změna musela být zaznamenána do osvětlovacího pultu. Nalezení té správné světelné atmosféry pro jednu jedinou situaci někdy trvalo i hodiny. A to těch světelných změn někdy bylo i třeba tři sta. (Jako například naše legendární *West Side Story*, v níž jsme taneční číslo *Cool* – trvá asi šest minut – svítily přes ce-

lou noc.) Naše divadlo mělo vždycky šťestí na výborné a pečlivé osvětlovací mistry. Bájného Václava Müllera vystřídal na postu šéfa náročný a přesný František Lešovský. Jejich štafetu převzal v roce 1996 David Kachlír. Hned zpočátku využíval svých obrovských tří výhod. Perfektně se orientoval v práci s počítačem (dokonce nějakou dobu pracoval v našem divadle i jako počítačový technik), byl (a je) báječný muzikant, což je pro režiséra svícení inscenace nezbytnost a obzvlášť u hudebních inscenací, i když i v činohře musí proměny světél odpovídat temporytmu představení. No a zatřetí, miloval divadlo a lidi v něm!

Byl to právě David, který se nejvíc podepsal na současných dispozicích obou našich scén. Jejich úroveň je světově uznávaná. Když je inscenace ve stadiu, kdy ji může poprvé celou zhlédnout, natočí si ji na kameru a v okamžiku, kdy se naše práce přesune na jeviště, už nabízí svým režisérům světelnou podobu, kterou si předpřipravil. Samozřejmě, že si předtím probere jak s režisérem, tak s výtvarníkem celkovou koncepci. Bleskurychle reaguje na veškeré naše připomínky a v čase mezi zkouškami a častokrát i přes noc svou práci doladuje. Kdyby se svítilo „postaru“, dosáhli bychom výsledného efektu odpovídajícího našim dnešním nárokům tak asi za čtyři týdny nepřetržité osvětlovací práce...

O Davidovi se dnes velmi dobře ví i v Evropě a jeho světelné režie ozdobily nejednu velkou produkci v zahraničí.

Mám ho rád pro jeho maximální zaujetí, mimořádný talent, absolutní profesionalitu i veskrze sportovního ducha. Spolupracovat s ním je nesmírné potěšení.

Milý Davide, přeju ti, aby tě tvá láska k divadlu, horám a dětem nikdy neopustila. Hodně zdraví a úsměvů!

Tvůj Standa Moša

Milý Davide, nemůžu si vzpomenout, jak dlouho se vlastně známe – taková je to už doba. Vzpomínám si však na jednu společnou chvíli, kdy

Se synem Jakubem, foto rodinný archiv

jsme se potkali poprvé, já coby začínající režisér a ty již etablovaný se light designer, shodou okolností nikoliv v našem divadle, ale v Bobycentru, kde jsme dělali koncert *To nejlepší z muzikálů MdB*. Poprvé nějaká hýbající se světla, lasery, scannery – už tehdy se nám je podařilo „zkrotit“ a pamatuji si to taky proto, že nám tenkrát radil můj táta – s ním jsem se potkal profesně jen jednou, právě tehdy. Od té doby jsme toho spolu už tolik nasvítili i prožili a vždy to bylo hrozně fajn, kreativní a profi. Třeba jak jsme v Ostravě trochu zahořklé odboráře přiměli k tomu, že s námi radostně a zapáleně svítili i v neděli © Nepamatuji si na žádnou neshodu a myslím, že na to, co jsme vytvořili, můžeme být dokonce hrdí...!

Moc ti za to děkuji, přeji ti, ať jsi stále zdrav, plný sil, a hlavně ať v téhle pitomé době neztratíš svůj entuziasmus a chuť tvořit!

Těším se na všechny další společné chvíle!

Tvůj Petr Gazdík

Bylo to na začátku devadesátých let, kdy jsem ještě jako student JAMU potkal v Městském divadle Davida Kachlíře, který tenkrát nastoupil k osvětlovačům, tedy jak se tehdy říkalo – ke světluškám.

Za těch bezmála třicet let jsme všichni v divadle urazili dlouhou cestu. Z našeho malého divadla rodinného typu se stalo trojsouborové divadlo se dvěma scénami a trojnásobným počtem zaměstnanců. Ze světlušek se stali light designéři. V pravém slova smyslu. Vždycky, když se dívám na naše představení, jsem pyšný, na jakou úroveň jsme se za ta léta dostali, a právě scénické osvětlení je jedním z oborů, kde je tento obrovský pokrok vidět nejvíce. I když jsou dnes technické možnosti obrovské, neznamenaly by nic, kdyby technice nevedlechl život člověk. A tím člověkem je právě David. Je fascinující vidět, jak Davidovy ruce doslova létají po klaviatuře osvětlovacího pultu a na jevišti vzniká neuvěřitelná světelná atmosféra. David je kouzelník.

Je krásné, v koho vyrostla ta světluška z devadesátých let ☺

Davide, všechno nejlepší. Hodně štěstí, zdraví, lásky a síly. Díky za tvou práci pro nás všechny. Je skvělá.

Igor Ondříček

Milý Davide, je to přesně čtvrtstoletí, co jsme se potkali někde v prostoru Městského divadla Brno. Už přesně nevím, jestli to bylo na jevišti, v hledišti, v klubu, pod vínem anebo na bývalém zadním parkovišti, ano, tam, kde dnes už stojí naše překrásná Hudební scéna. Nevím. Kde to jen mohlo být? Nevím. Ten úplně první moment si už jaksí nevybavuju. Myslím, že ani ty ne. Nevadí. To přece není vůbec důležité. Řeknu ti to takhle, kamaráde...

Půlku tvého života jsem mohl prožít vedle tebe i s tebou. A rád! Těch našich společných nezapomenutelných barevných zážitků a momentů je nekonečná řada a pevně věřím, že nejsme zdaleka u konce. Promiň, že nebudu psát o tom, jak skvělý profík jsi ve svém oboru (to je nad slunce jasné a věř, vůbec to neberu jako samozřejmost) a jaký obrovský přínos pro každého režiséra je už jen ten samotný fakt, že má vedle sebe takového Mistra světů, jakým jsi ty.

Ne, nechci ti k tvému jubileu psát tohle. Chci ti napsat něco, co si vlastně chlapi, kteří se mají rádi a kráčeji vedle sebe životem ve vzájemné úctě, v podstatě neříkají.

Davide, mám tě rád, i když se mnohdy naše životní názory liší, vážím si tě, i když jsme si mnohokrát v divokém zápalu tvořivých ambicí vzájemně vyhubovali. Milý Davide, ať si o tom myslí každý, co chce, jsem vděčný, že jsme se mohli v našich životech potkat, ty Amatére ☺

Tvoje nejoblíbenější Nula Stano Slovák

Karel Gón, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Stanislav Slovák:

NAPOLEON aneb **Alchymie štěstí** historická freska, světová premiéra

Rok 1809. Napoleon Bonaparte je vládcem obrovské říše, rozkládající se od Královce po Pyreneje, od Varšavy až k Neapoli, od Antverp k horám severozápadního Balkánu, od Hamburku po ostrov Korfu, je zkrátka nejmočnějším mužem Evropy. Když v září tohoto roku navštíví podruhé a naposledy ve svém životě Brno, tou dobou okupované jeho vojáky, je krátce po jeho červencovém vítězství v bitvě u Znojma a sjednaném příměří, které znamenalo fakticky porážku Rakouska. Napoleon je tudíž prakticky na vrcholu. Neodpustí si tedy vykonat slavnostní přehlídku svého vojska na bojišti u Slavkova, na místě, kde čtyři léta předtím slavil své vrcholné válečnické vítězství.

Rok 1908, o 99 let později. Na pozvání lorda Mořice Arnolda de Forest, britského politika, automobilového závodníka a majitele hradu Veveří, zavítá na jeho hrad již potřetí jeho přítel z mládí, toho času anglický ministr obchodu – Winston Churchill. Na rozdíl od předchozích dvou návštěv je tato speciální: Churchill je se svou ženou Clementine právě na svatební cestě. Clementine má ovšem důvod ke stíznostem. Její manžel se totiž více než novomanželce věnuje své vznikající knize o Napoleonovi, ve které si troufá konečně vysvětlit důvod jeho epochálních vítězství. Tuší, že je to právě ztracený Napoleonův proslav k jeho vojsku z roku 1809, který by mohl být klíčem k „Napoleonově šifře“. Když se však jednoho rána na Veveří probudí a zjistí, že Clementine někdo unesl, musí mladý Winston začít řešit zcela jiné problémy a vydat se až do hlubin brněnského podsvětí...

Skutečnost Napoleonovy a Churchillovy vazby k Brnu autorský tým, který si s brněnskými dějinami a legendami pohrával už v *Baronu Trenckovi*, *Mendelovi* a *Brněnském kole*, inspirovala opět k dumasovsky rozkošnické fabulaci. Kolotoč neuvěřitelných, ať už ověřených či neověřených historických situací se tak opět ve zpěvoherním hávu roztočí pod holým nebem v podmanivých prostorách Biskupského dvora, a to ve světové premiéře.

Režie: Stanislav Slovák

Premiéra: 29. května 2021 na Biskupském dvoře

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall:

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE romantická komedie

Po loňském úspěšném převedení do pleneru se pod širým nebem zalíbilo i Williamu Shakespearovi. Příběh, ve kterém nechybí napětí, komické záměny a převleky ani milostná zápletka, to je slovy klasika to, oč tu běží. Inscenace *Zamilovaný Shakespeare* však kromě zmíněného dále nabízí i pohled do zákulisí anglického divadla, a jak je zřejmé z nadšených ohlasů diváků i divadelních recenzentů, je tento princip divadla na divadle stále populární. A pokud jde navíc ruku v ruce s humorem a slovným dramatikem v hlavní roli s Dušanem Vitázkem, je postaráno o zábavný letní večer strávený v dobré společnosti.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: D. Vitázek, S. Janotová nebo A. Zelová, M. Isteník, J. Mach, P. Štěpán, A. Antalová, A. Slanina, J. Uličník, T. Sagher, R. Jícha, M. Sedláčková a další.

PROGRAM PŘEDSTAVENÍ NA BISKUPSKÉM DVOŘE V LÉTĚ 2021

KVĚTEN, ČERVEN

SO	29.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	30.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PO	31.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ÚT	1.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ST	2.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ČT	3.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PÁ	4.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	6.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
PO	7.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
ÚT	8.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
ST	9.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
PÁ	11.6.	20.30	O statečném kováři
SO	12.6.	20.30	O statečném kováři
NE	13.6.	20.30	O statečném kováři
ÚT	15.6.	20.30	Lakomec
ST	16.6.	20.30	Lakomec
ČT	17.6.	20.30	Lakomec
SO	19.6.	20.30	Noc na Karlštejně
NE	20.6.	20.30	Noc na Karlštejně
PO	21.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ÚT	22.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ST	23.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ČT	24.6.	20.30	Noc na Karlštejně
SO	26.6.	20.30	Tři mušketýři
NE	27.6.	20.30	Tři mušketýři
PO	28.6.	20.30	Tři mušketýři
ÚT	29.6.	20.30	Tři mušketýři
ST	30.6.	20.30	Tři mušketýři

 Premiéra

ČERVENEC

PÁ	2.7.	20.30	O statečném kováři
SO	3.7.	20.30	O statečném kováři
NE	4.7.	20.30	O statečném kováři
PO	5.7.	20.30	O statečném kováři
ÚT	6.7.	20.30	O statečném kováři
ČT	8.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PÁ	9.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
SO	10.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	11.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí

Lakomec

Božena Němcová Petr Ulrych

O STATEČNÉM KOVÁŘI

režie Igor Ondříček

Božena Němcová, Petr Ulrych:

O STATEČNÉM KOVÁŘI muzikálová pohádka

Oblíbená česká pohádka se na open-air scéně po loňském úspěšném nástupu vrátí i letos. Kovář Mikeš společně se svými kamarády statečně zamíří na Biskupský dvůr, aby tu za doprovodu nadčasově kouzelné hudby Petra Ulrycha zachránili ztracené princezny ze spárů Černého krále. Pohádkový muzikál *O statečném kováři* je tou pravou divadelní volbou pro celou rodinu.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: A. Slanina, K. Pekar, J. Uličník, P. Halberstadt, E. Skálová, J. Mach, L. Bergerová, Z. Junák, I. Ondříček a další.

Molière:

LAKOMEC komedie, v níž o peníze jde až v první řadě

Každá další repríza slavné komedie *Lakomec* v titulní roli s Boleslavem Polívkou je příslibem mimořádné divadelní události. Ač toto dílo od dob svého vzniku baví obecenstvo už tři a půl století, v našem podání se díky modernímu překladu, honosné scéně, nápaditým kostýmům i bravurním hereckým výkonům jedná o stále aktuální hru, která potěší i současného diváka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: B. Polívka, K. Pekar, S. Janotová nebo A. Zelová, J. Mach, D. Křížová, A. Antalová, M. Isteník, J. Mazák a další.

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štaidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ legendární český muzikál

Brněnská *Noc na Karlštejně* pod věžemi Petrova je už stálicí v našem open-air repertoáru. Milý příběh otce vlasti Karla IV. s úsměvnou zápletkou, která vede k řadě komických situací a omylů, je ve spojení s hereckými výkony a legendární hudbou Karla Svobody zárukou pohodového letního večera. Přijďte se společně s námi pobavit a zanotovat si známé písně!

Režie: Igor Ondříček

Hrají: H. Holišová nebo I. Vaňková, P. Štěpán, L. Janota, J. Mach, Z. Junák, A. Zelová, A. Slanina a další.

Alexandre Dumas, Vítězslav Nezval:

TŘI MUŠKETÝŘI bohatýrsko-milostná hudební komedie

I letos budou slavní *Tři mušketýři* opět veršovat, zpívat, řídit a bavit vás pod noční oblohou. Jejich napínavá cesta za diamantovými přívěsky slibuje atraktivní divadelní zážitek, v němž se kromě chytlavých melodií rozehraje i rozverný příběh, kterému nechybí láska, intriky, statečnost, přátelství ani humorná nadsázka, taneční čísla a šermířské výstupy.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: J. Brožek, A. Slanina, J. Uličník, O. Studénka, E. Skálová, B. Goldmannová, J. Mach, L. Bergerová, K. Pekar, R. Jicha, V. Skála a další.

Geny divadelní kritiky

3. března byly online vyhlášeny výsledky Cen divadelní kritiky. Naše práce za rok 2020 neprošla bez povšimnutí.

Za zmínku stojí, že v celorepublikové anketě, v níž hlasují vybraní divadelní kritici a recenzenti, získal Milan Němec 4.–8. místo za roli Jakuba Ryby v dramatu *Noc pastýřů* a 6.–7. místo patří Ivaně Vaňkové za Kleopatru. Zdenek Merta se spolu s Petrem Ulrychem umístili na 4.–5. místě za hudbu napsanou pro inscenace *Ráj* a *O statečném kováři*. Kritici jednotlivě ocenili i muzikál *Ráj* (1 hlas pro Hru roku) a scénografové Emil Konečný (*Noc pastýřů*) a Jaroslav Milfajt (*Grand Hotel* a *O statečném kováři*) získali po jednom hlase v kategorii Scénografie roku. V hereckých kategoriích zaujala divadelní teoretiky Markéta Sedláčková jako Jelizaveta Grushinskaya v *Grand Hotelu*, Petr Štěpán jako Satan ve *Ztraceném ráji*, Petr Gazdík jako Marcus Antonius, Michal Isteník jako Domitius Enobarbus (oba v dramatu *Antonius a Kleopatra*), Jan Mazák jako Kašpar Zachar (*Noc pastýřů*) a Oldřich Smysl jako Otto Kringelein (*Grand Hotel*). Celkově se Městské divadlo Brno umístilo na 5.–11. místě v kategorii Divadlo roku. Těšíme se, až zmiňované inscenace budou moci ocenit především naši diváci.

Viktória Matušová

Udělej si vysokou, ten Standa tě tam nebude chtít věčně!

Co pro tebe znamená zpěv?

Ty jo! To je teda ostrej začátek! Můžeš se mě zeptat ještě jednou?

Jistěže. Co pro tebe znamená zpěv?

Hm... No... (po pauze) V jistých chvílích možnost vyjádřit něco, co nedokážu ani říct. Protože někdy mám pocit, že zpěvem toho dokážu lidem sdělit mnohem víc, než když mluvím. A jsem v něm svobodnější.

Ale trvalo mi se k tomu dobrat. Pamatuju si, že když mi bylo čtrnáct patnáct, byla jsem v Bratislavě na konzervatoři a spolužačka na intru mi řekla, že je hezké, že zpívám ty čisté tóny a hezky intonuju, ale že bych měla taky vědět, o čem zpívám. A to byl pro mě velký zlom.

A teď bych vůbec víc a víc chtěla zpívat písničky, v kterých už nebudu ukazovat, jaký mám rozsah a jaký mám silný hlas, a exhibovat jako Mariah Carey. Klidně o pěti tónech, ale s krásným textem. Ráda bych si takové i psala, ale neumím psát texty. Bohužel. Já bych ani nevěděla, jestli je mám začít psát česky nebo slovensky, když žiju deset let v Čechách. Nedávno se mi stalo, že jsem telefonovala s tátou a nemohla jsem si vzpomenout, jak se řekne slovensky švestka, to jsem myslela, že mě zabije ☹

Jaké bylo tvoje první veřejné vystoupení?

Tak to nevím. Ale bylo to určitě hodně brzo. Existuje teda videozáznam, jak jako dvouletá zpívám strejdovi na svatbě *Mandarinku Darinku* od Michaely Paštekové, uměla jsem vyslovit sice jen asi první tři slova textu, ale už jsem docela intonovala a vyfukávala si melodii na klavír...

Takže jsi už ve dvou letech brala kšefty na svatbách?

Jojo, přesně tak. To opravdové první vystoupení si teda nepamatuju – já totiž v Banské Štiavnici na ZUŠce chodila na housle, zpěv i hudebně-dramatický obor a pak si přibrala ještě klavír. Takže jsem měla různé koncerty třeba třikrát týdně, když mi bylo asi osm devět let. A nějak jsem si zvykla na to předvádění a od té doby vlastně nemám trému.

A housle jsi pak odložila?

Ještě když jsem šla na konzervatoř, zvažova-

la jsem, jestli jít na housle nebo na herectví. Ale pak jsem si řekla, že s tou mojí hyperaktivní povahou by stát osm hodin denně u pultíku a cvičit nebylo to pravé. Ale stejně – když jsem se pak na internátě po odpolednech nudila, začala jsem chodit i na hodiny houslí, dokonce jsem hrála i druhé housle v orchestru konzervatoře. A posléze jsem na radu svého učitele přesedlala na violu a za peníze za vítězství v soutěži *Elán je Elán* jsem si koupila svoji první violu. A teď jsem ji po letech vyndala z futrálu a oprašuju ji, mimo jiné proto, že na ni možná budu hrát v *Prvním rande*.

A jak jsi se dostala z Banské Štiavnice až do Městského divadla Brno?

Přes dva důležité konkurzy. Ten první byl na *Mary Poppins*, kde jsem vypadla hned v taneční části. Tam se totiž stepovalo a na to jsem nebyla vůbec připravená. A pak přišla Anička Formánková a zeptala se, jestli je tady někdo, kdo nepostoupil v tanci, a i přesto se cítí na to, že by chtěl zazpívat. Tak já se přihlásila jako jediná a šla jsem zpívat *Stáčiči chtějí a rázem vše je možné*. A Petr Gazdík mi řekl, ať zapracuju na tanci a určitě ať přijdu na příští konkurz. Takže já si zaplatila spoustu kurzů a letních tanečních škol, protože mi řekli v Městském, ať zapracuju na tanci!

A druhý byl *Jekyll a Hyde* a tam se stala ta naprostá haluz, že jsem hned z konkurzu dostala Lucy, jednu ze dvou hlavních ženských rolí. A to jsem neměla ani JAMU! Což třeba Standa Moša zjistil až po deseti letech teď v pondělí na zkoušce, že nemám JAMU, a divil se, co tady vlastně dělám. (*hurónský smích*) A to mi třeba táta vždycky říkal: Udělej si tu vysokou, ten Standa tě tam nebude chtít věčně! (*hurónský smích podruhé*)

Kdyby sis mohla vybrat a příští týden zahrát cokoli z toho, cos tady za těch deset let udělala, co by to bylo?

Jekyll a Hyde. Tečka. To bylo prostě nejvíc. Byla to první věc tady, to zkoušení mi po-

S Viktorem Skálou, Alenou Antalovou a Martinem Havelkou v komedii *Jméno*, režie Petr Gazdík

S Janem Brožkem v muzikálu *BIG*, režie Petr Gazdík

máhalo i psychicky v době, kdy jsem měla nějaké vztahové komplikace... A strašně se mi líbí ta hudba. Velké, klasické muzikálové árie, technicky náročné zpívání. To mám ráda. A pak *Děsnej pátek*, u kterého mě mrzí, že se nehrál víc. Tam mi často psaly maminky, že na tom byly s dcerami, jsou nadšené a chtějí hned přijít zase.

Ty jsi takřkajíc „holka z Hudebky“, na Činoherní scéně ses objevila jenom jednou, jako Anna Caravati v konverzační komedii *Jméno* v režii Petra Gazdíka. Jak na *Jméno* vzpomínáš?

To bylo veliké zkoušení. Krásné. Vždycky jsme donesli nějaké jídlo, aby bylo co uzobávat, protože se to odehrává na večery u Garaudových, kde se pořád něco pojídá.

A já měla těžkou pozici v tom, že moje postava přichází asi až na čtyřicáté stránce textu. Takže první část zkoušení jsem jenom seděla a dívala se na ty bardy, jak zkouší, a stahoval se mi žaludek při pomýšlení, že tam brzy budu muset taky přijít a něco předvést.

A jelikož jsem, jak jsi správně řekl, „holka z Hudebky“, tak mě taky zaskočilo, že nemám alternaci! Já byla vždycky zvyklá se v generálovém týdně na tu inscenaci celou podívat. A najednou mi došlo, že to *Jméno* (nebo třeba teď *První rande*) nikdy nevidím. A bylo to takové zvláště smutné.

Ale taky se mi stalo, že jsem o alternaci „přišla cestou“, když se během zkoušek na *BIG* zranila Tereza Martinková, a já to najed-

nou musela dozkoušet sama. A – snad to nevyzní hloupě – to bylo úplně skvělé! Sice jsem věděla, že si musím dobře rozložit síly a šetřit se, abych těch dvanáct dvoufázových generálek za sebou zvládla. A ještě tam bylo hodně těžké zpívání. Ale zároveň jsem zjistila, o kolik víc člověk může tu roli ještě vyšperkovat, když má ten zkouškový čas a prostor celý pro sebe.

Ale není zase alternace pomoc v tom, že se můžeš podívat na to, jak to dělá, a ověřit si tak, co funguje a co nefunguje? A jak to celé „zvonku vyzerá“?

Jo, to je určitě velká pomoc. Někteří lidi to prý nemají rádi, ale já se dívám na alternace moc ráda. A ověřuju si, že něco budu dělat jinak a po svém. Nebo se naopak jdu zeptat,

jestli by nevadilo, když si to či ono „vypůjčím“.

Pivo nebo víno?

Obojí. Každý den to střídám. (smích)

A kam v Brně na pivo?

Pivo a syn. Tam jsem vždycky šťastná, až jsem tam z radosti i párkrát pracovala. Krásné retro prostředí, na hodinách je tam pořad za pět dvanáct, není tam wi-fi, snad se tam nedá ani platit kartou... A navíc ta výborná plzeň.

Co tvá sólová pěvecká kariéra? A tvá kapela? Pokračuje (kariéra i kapela)?

Hrozně bych chtěla, aby pokračovala. Já měla před dvěma lety svůj první a zatím jediný sólový koncert. Dumala jsem, koho mám oslovit do kapely, a když jsem si volala

JANE EYROVÁ

muzikál podle proslulého románu, česká premiéra
režie Petr Gazdík

s naším trumpetistou Hubertem Ratschkerem – který měl přijít jako host a nepřišel, a to tam určitě dej, protože se na něj dodneška kvůli tomu zlobím! – a ten mi řekl, že tam musím mít ty nejlepší brněnské muzikanty. A ať poprosím Jirku Kalouska na kytaru, Tomáše Vunderleho Koudelku na basu a Peťu Ptáčka na bicí. Já vzlykala, že na ně nemám peníze, a Hubert mi řekl, že když jim vysvětlím, že je to můj první koncert, že to určitě vezmou – a vzali. A zásadně mi pomohl Dan Kyzlink, který nejenže hrál na klávesy, ale řešili jsme spolu aranže, výběr písní i koncepci celého koncertu.

Ti kluci nakonec hráli opravdu zadarmo, ale kvůli mojí chybě! Ono se avizovalo, že vstupné je dobrovolné a v ArtBaru, kde ten koncert byl, mi vysvětlili, že to dělají tak, že pár písní před koncem koncertu dají kolovat klobouk, do kterého se vybírá.

Když už jsou lidi tak nadšení, že tam hází

tisícovky nebo rovnou kreditky...

Přesně! Jenže já byla tak v extázi z toho, že se ten koncert opravdu děje, že tam mám ty skvělé muzikanty a lidi přišli, že jsem na ten klobouk úplně zapoměla. A až po koncertě za mnou přišli nějací lidi, že by chtěli přispět.

No, ale kluci byli, myslím, odměněni víc než dostatečně, protože ze Slovenska přijela moje mamka s plným autem pagáčů a krémešů a klobás a jiných pochutin. No bohovský catering. A můj dědeček navrch řekl, že můžu jako první narazit dvacetipětilitrový dubový sud jeho patnáctiletého koňaku a vzít každému z muzikantů flašku. Takže jsem je snad neošidila.

Ale musím říct, že jsi mě s tím začátkem rozhovoru hrozně rozhodil. Teď budu zbytek dne přemýšlet, co pro mě znamená zpěv...

Text: Jan Šotkovský

Snad již brzy

PRETTY WOMAN

romantický muzikál, česká premiéra

režie Stanislav Moša

Snad již brzy

BELLA FIGURA

hořká komedie, česká premiéra
režie Mikoláš Tyc

Snad již brzy

SVĚTÁCI

nesmrtelná česká komedie s písničkami
režie Stanislav Slovák

1997–2005

Klíčovou událostí daného období je rozšíření divadla o druhou budovu, Hudební scénu, postavenou v letech 2001–2003 dle projektu architektů Romana Macha a Josefa Kubína. Otevřena je 1. října 2004 muzikálem *Hair* (režie Dodo Gombár), mimořádnost celé akce je ještě zvýšena unikátním svolením Miloše Formana k použití jeho filmového scénáře.

Za roli Bergera v *Hair* je Dušan Vitázek oceněn Cenou Thálie, v tomto období ji získají ještě Petra Jungmanová (za roli Harry v *Babylonu*, 1998), Alena Antalová (Cena pro mladého činoherce do 33 let, 1999) a Markéta Sedláčková (za roli Lízy Ďulínkové v *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), 1999). V souvislosti se vznikem specializovaného prostoru pro hudební divadlo – který si mimo jiné vynu-

til mimořádný zájem diváků o muzikálové produkce MdB – převezme Městské divadlo do své gesce zpěvoherní soubor Národního divadla Brno včetně orchestru. V činohře je zřetelný příklon k dramaturgii velkých, působivě vyprávěných příběhů, kromě Zdeňka Černína ovlivňuje profil divadla zejména pravidelně hostující Jana Kališová (*Parazit*, 2000; *Smutek sluší Elektře*, 2002).

Dvorní skladatelé souboru přichází ve spolupráci s libretistou a režisérem Stanislavem Mošou s dalšími původními tituly, které stvrzují zdejší program autorského hudebního divadla: Zdenek Merta s *Babylone* (1998), *Světlem plným andělů* (2000) a *Zahradou divů* (2004), Petr Ulrych s *Koločavou* (2001, Cena Alfréda Radoka za Hudbu roku) a *Májem* (2004).

Petr Ulrych, Stanislav Moša / *Koločava* (2001)
režie Stanislav Moša
Stanislav Slovák (*Nikola Šuhaj*),
Radka Coufalová (*Erzika*)

Galt MacDermot, Gerome Ragni, James Rado / *Hair* (*Vlasy*) (2004)
režie Dodo Gombár
Markéta Sedláčková (*Jeanie*), Dušan Vitázek (*Berger*),
Jakub Uličník (*Woof*), Michal Kavalčík (*Hud*)

MdB KLUB

TALK SHOW Z VAŠEHO DIVADLA

Jistě jste si nenechali ujít březnové díly naší talk show. Hostem Jonáše Floriána byl i ředitel Stanislav Moša, Jana Musilová si pozvala svého dlouholetého kolegu Tomáše Saghery a brněnského moderátora Aleše Zbořila. V dubnových dílech se můžete těšit na Ivanu Vaňkovou a Ondřeje Studénku, které vyzpoví-

dá Barbora Goldmannová, a následovat budou herečka Lucie Bergerová a dramaturg Jan Šotkovský s Jonášem, Dušan Vitázek a Johana Gazdíková s Janou a konečně se hostem Barbory stane i režisér naší talk show Petr Gazdík spolu s Alenou Antalovou. Máte se na co těšit!

Jiří Jozek 71

31. března 2020 by bylo Jiřímu Joskovi sedmdesát let. Vzpomínkovou akci na tohoto velkého muže českého divadla i literatury překazil – jako mnoho jiného – covid-19. 31. března 2021 by bylo Jiřímu Joskovi 71 let, doba osobním setkáním a živým vzpomínkovým akcím stále nepřije a jeho blízcí se rozhodli připomenout jeho památku alespoň online. Vyzvali tedy ty, pro které Jiří Jozek hodně znamenal a znamená, aby nahráli video se svým oblíbeným úryvkem z jeho překladů.

V letech 1986–2020 jsme uvedli v našem divadle celkem pětadvacet inscenací v Jiřího překladech. I když nebyl oficiálně členem našeho souboru, ve skutečnosti jím byl a svým jazykovým uměním byl v naší práci stále přítomen. Byl náš, řečeno lapidárně. Rozhodli jsme se tedy videem připomenout všechny jeho překlady hrané na prknech MdB v podání herců, kteří v nich účinkovali. A tak se jednoho březnového dopoledne sešla v našem Divadelním klubu vskutku pestrá směs herců, titulů i postav. Svetlana Janotová se postupně představila jako Alexandra Owensová z *Flashdance*, Cordele z *Krále Leara* i Porcie z *Benátského kup-*

ce, Jan Mazák vytáhl z paměti monolog Shakespeareova *Krále Jindřicha VIII.*, Markéta Sedláčková zazpívala *Mein Herr* z muzikálu *Cabaret*, Dušan Vitázek *Kéž slunce svítí* z *Hair*, Alena Antalová coby *Mary Poppins* připomněla, že *Stačí chtít a rázem vše je možné...* a Stanislav Moša přednesl monolog nikoho menšího než dánského prince Hamleta. Přitom našel v knižním vydání ještě papírek s Jiřího poděkováním. Tichý pozdrav, ale nepřeslechnutelný.

Doufáme, že 31. března, kdy by se měla všechna gratulační videa akce JIŘÍ JOSEK 71 zveřejnit, bude ten náš pozdrav také pořádně slyšet!

Informace o novém abonmá

Vážení diváci, děkujeme vám za vaši přízeň, důvěru a hlavně trpělivost, kterou našemu divadlu projevujete ve stávající mimořádné situaci. Jistě si vzpomínáte, že v běžných letech jsme vám pravidelně touto dobou již nabízeli nové předplatné na další sezónu. Přijměte, prosím, v této souvislosti informaci, že vzhledem k přetrvávající všeobecné situaci jeho prodej tentokrát nezahájíme v termínu obvyklém z minulých let. Jakmile nám to bude umožněno, odehrajeme pro vás nejprve představení, která jste si zakoupili již v rámci abonmá 2020/2021, a která vám prozatím „dlužíme“. Teprve poté začneme prodávat abonmá pro další období, o čemž budete samozřejmě včas informováni. Vaše stálá oblíbená místa pro vás tedy budou rezervována až do této doby – rozhodně o nic nepřijďte! Stále zůstáváte našimi abonenty a jakmile to bude aktuální, ihned se od nás v této věci dozvíte nejnovější důležité zprávy!
Nesmírně se na vás těšíme!

V příštím čísle

- Představíme vám obsazení nové inscenace *Napoleon aneb Alchymie štěstí*
- Plakát Kristýny Daňhelové

Mediální partneři

DOKOŘÁN DUBEN 2021

Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz
Šéfredaktorka:
Klára Latzková
Tisková mluvčí:
Kateřina Vižďová
Grafická úprava:
Jitka Hloušková
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
264. číslo
Vydalo MdB
za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 22. 03. 2021
Náklad 5 200 ks
foto: Nikol Wetterová
a Tino Kratochvil
Titulní strana:
foto: Nikol Wetterová

PRETTY WOMAN

Tereza Navrátilová

Od března se všichni naši zaměstnanci také pravidelně testují. Díky tomu pro vás můžeme dál chystat nové inscenace a opakovat ty, které jste ještě neměli možnost vidět. Fotografie ze všech titulů, na které se můžete – snad již brzy – těšit, najdete uvnitř tohoto čísla. Těšíme se na vás!

Testování v divadle

